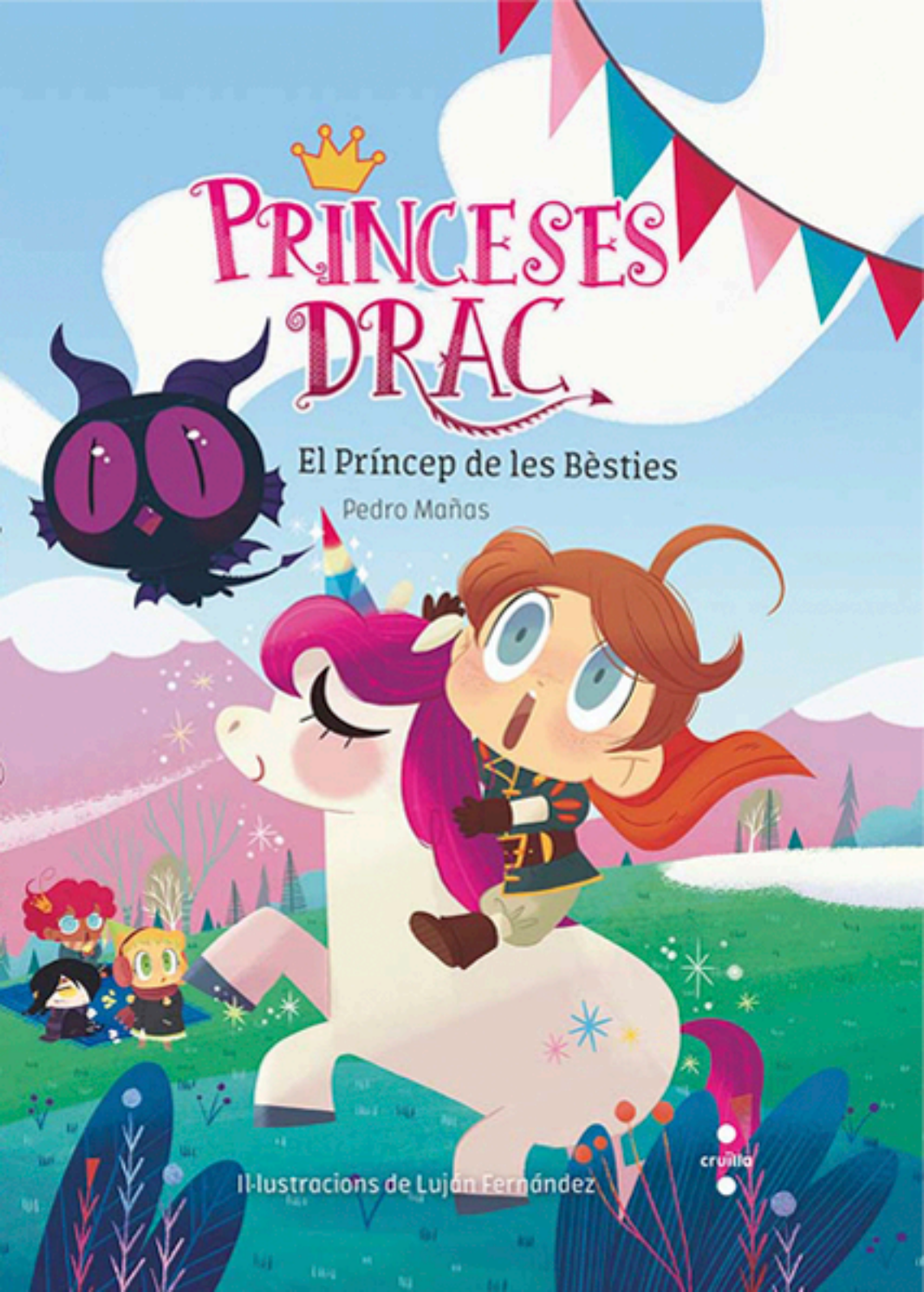
PRINCESES DRAC
El Príncep de les Bèsties
Pedro Mañas
Il·lustracions de Lujan Fernández
cruïla

Ui!, ja ets aquí? Bé, passa, però no facis soroll.

Podries despertar el drac famolenc que dorm al meu costat. I aleshores... Aleshores la nostra aventura es podria acabar aquí mateix!

Per si encara no em coneixes, et diré que em dic Nuna.

Molta gent, però, em coneix com «la princesa verda».

No és que sigui una princesa alienígena ni una princesa caducada. És que el verd és el meu color preferit. I per què? Doncs perquè m'encanta el bosc..., la natura..., i a més, soc vegetariana. Això vol dir que no m'agrada menjar-me els animals.

Però, tampoc m'agrada que ells se'm mengin a mi!

Doncs precisament és això el que pretenia el nostre nou cadell de drac.

Fins llavors, els únics dracs de la nostra colla havien sigut en Gumi i en Migu. Són dos nadons trapelles

que sempre estan lluitant o fent cagallons a les nostres corones.

Però, en la nostra última aventura, el príncep Rosko finalment va aconseguir obrir l'ou negre que havíem trobat al fons del mar. I d'allà, és clar, en va sortir un altre cadell.

Ai, tant de bo que l'haguéssim pogut tornar a tancar a dins!

Era ferotge, negre com el carbó i creixia a una gran velocitat.

També ens hauria agradat posar-li un nom. Per desgràcia, estàvem massa ocupats intentant que no se'ns mengés. Però, vaja, jo li hauria posat «Mala Bèstia» o «Bestiola Que Gairebé Ens Devora». I això que érem quatre contra un!

Hi havia la Koko, princesa del Sud, que podia agafar-lo amb la seva força de vint trolls.

La Bamba, la princesa de l'Oest, que podia llançar-li foc per la boca.

I jo, princesa de l'Est, que podia..., bé, que podia volar per fugir de les seves urpades.

I en Rosko, que no tenia màgia, però sí el poder més fort de tots:

L'estima que el príncep tenia a aquella bèstia!

I tots plegats ens complementàvem. En Rosko, però, li disculpava totes les faltes.

–Rosko! –cridava jo, empipadíssima–. Digues a aquella fera que em torni ara mateix la sabata!

–Pobret –contestava el príncep–. Si només vol jugar...

Sí, jugar a menjar-se-la. Era normal que en Gumi i en Migu fes dies que no sortien de la meva corona.

Des de lluny, la Bamba tractava de calmar-lo llançant-li pedres per alimentar-lo. I, a canvi, ell li llançava unes flamarades més grans que les seves.

La Koko, que amb els seus cinturons havia elaborat una corretja per portar l'animal, n'estava tipa. La mala bèstia estirava tant que per ben poc que no surt volant ella també.

–Que algú calmi la bestiola o juro que la faig adormir a força de trompades –va grunyir.

–Diuen que la música amansa les feres –se'm va acudir un dia–. Potser si li cantem...

–Bona idea! –va saltar la Bamba–. Deixeu-me a mi!

–No, tu no! –vam cridar tots, que ja sabem a què es refereix la princesa rosa quan parla de «cantar».

Ni cas. La Bamba, molt somrient, va començar a udolar. Semblava que al mig del prat estiguessin matant un troll.

Doncs no us ho creureu, però immediatament el drac va començar a badallar i se li van anar tancant els ulls. Llàstima que nosaltres no podíem tancar les orelles.

–Fet –va somriure la Bamba–. Però hem de decidir com més aviat millor què en fem, d'aquesta bèstia.

Aleshores en Rosko, fart de sentir les nostres queixes, es va enfadar una mica.

–Aquesta «bèstia» és la meva mascota; ho sabeu? –va murmurar, ofès–. I viurà a casa meva!

I va ser així com vam emprendre la tornada al castell del Nord.

«Un drac furiós tancat en un castell?», pensava jo. Però no vaig dir res. Soc la princesa verda, i el verd també és el color de l'esperança.

L'esperança és l'últim que es perd.

L'altra sabata, en canvi, la vaig perdre deu minuts després entre les dents de la bèstia.

El castell del Nord em porta molts records, ja que és el lloc on ens vam conèixer tots. És clar que ja no era el mateix edifici brut i fosc de la primera vegada. I tot gràcies a la tornada dels reis, que l'havien netejat i engalanat fins a deixar-lo preciós, i que, per cert, són maquíssims.

Però és clar, una cosa és ser maquíssim i una altra deixar que una bèstia se't fiqui a casa.

Sort que el cadell va arribar adormit al castell.

I sort també que la Bamba és una enredaire.

–Però mirin quina coseta –va murmurar als reis–. No n'hi ha per menjar-se'l?

Bé, més aviat era per menjar-se'ls a ells, però vaig callar.

–És bonic –va dir, dubtant, el rei, acariciant-lo–. A la seva manera.

–Sí –va contestar la reina–, però en Rosko se'n cansarà d'aquí a dos dies.

Aquí és quan la Bamba va desplegar totes les seves armes. I no em refereixo a espases ni ganivets.

–Sant Senglar, però si el seu fill és molt responsable! –va assegurar–. Ell netejarà les caques. Li buscarà pedres per menjar. El traurà a passejar dos cops al dia...

Ui, si semblava que parlés d'un gos.

El cas és que la princesa rosa no va tardar ni cinc minuts a convèncer-los.

I el drac no va tardar ni cinc dies a tornar a deixar el castell fet un desastre.

Cada matí, els atemorits servents caminaven de puntetes d'un lloc a l'altre.

Els bufons es treien els cascavells de la gorra per no fer soroll.

Fins i tot les armadures estaven més silencioses que habitualment.

Però, és clar, tard o d'hora el drac es despertava. Després obria la porta d'un cop i començava a trotar pel passadís. I au, embolica que fa fort.

Va esgarrapar tapissos, va embrutar catifes, va fer caure llums i es va menjar un collaret de maragdes de la reina. I, per postres, la capa verda d'un patge.

El pitjor és que la Bamba es va quedar afònica de tant cantar i ja no hi va haver manera de tornar-lo a fer adormir. A canvi, vam descansar una mica dels seus refilets.

Un matí, els tres cadells van desaparèixer alhora.

–On és la bèstia? –vaig preguntar angoixada a la Koko.

–Menjant-se algun criat, segurament –va badallar ella.

–És que tampoc veig en Gumi i en Migu!

Aleshores va fer un salt i vam córrer per buscar-los per tot el castell.

Vam trobar els dracs bessons tremolant en una caixa de carxofes de la cuina. La bèstia negra avançava cap a la caixa, llepant-se els llavis.

Va ser aquella mateixa tarda que els reis van venir a visitar-nos a l'habitació.

–Rosket, això no pot seguir així –va murmurar la reina.

–Què voleu dir? –va preguntar en Rosko amb la veu entretallada.

–Volem dir que aquest animal no està fet per viure en un castell –va sentenciar el rei–. Hem pensat publicar aquest anunci al diari de demà.